

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו': "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשַׁת אַחֲרֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ז - חלק ו'

קונטרס 486

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

– מכתב לט –

בעזרת השם ותבִּרְךָ, אור ליום שני פְּרֻשֶׁת בַּמִּדְבָּר כ"ד לַחֲדָשׁ זִיו, ט"ל אורות ל"א-ל חי", ת'הא ש'נת ס'ימן ט'וב לִפְרֻט קָטָן.

באתי הנה להודיעכם על חלקת הזהר הקדוש להמקבלים על עצמם בלי נדר ללמד בכל יום כְּסֵדֶר הלוח יומי מורי וחמי הגאון הצדיק רבי י. י. ה. שליט"א - ממשפיעי בעיר התורה והחסידות - בני ברק, אמר לי שבִּרְצוֹנוֹ ללמד בזה, אבל אינו יכול ללמד בכל יום ממש כְּבַעֲרֵי פְסָחִים וכו', ואמרתני אליו שִׁיכּוֹל לְהִשְׁלִים [אף שִׁמְמִילָא לומד בכל יום קצת בְּסֵפֶר הזהר הקדוש המובא ב"חק לישראל"].

על כן הנני מבקש למענו אם אפשר לקבל ספר הקדוש הנ"ל, ותוכלו להתקשר אליו בצ'הרים או מאחר בערב במספר טלפון.... בני ברק.

ויהי רצון שבזכות הפצת רזי התורה הקדושה נזכה לביאת גואל צדק בקרוב במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

– מכתב מ –

בסיעתא דשמיא - בקשת עזרה.

לכבוד רבני ועד זכוי הרבים העולמי ומכון הזהר, המוציא לאור של העלונים המאירים והמהדרים בצבעים. **אברך בדבר נחיצות למוד וְשִׁנּוֹן סֵפֶר הזהר הקדוש והתקונים, לתועלת הנשמה וקרוב הגאולה ברחמים בקרוב, הכל מפי ספרים וסופרים, בסגנון מושף ומסקרן. אשריכם שזכיתם לכך.**

בתוך עמי אנכי יושב בישיבת היכל – התורה (הר נוף) תצ"ו המונה מעל מאתים בחורים ואברכים, וראיתי במו עיני את התכונה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הרבה אשר עוררו הדפים, ושיחת הרבים בנבכי המאמרים אשר הביאה.

והנה, למרבה הפלא אין בהשג יד אוצר הספרים כי אם סט זהר הקדוש יחיד חסר וקשה לקריאה, והחסר זוּעק. וכבר דברתי עם חברים, והכל מודים שאם היה כאן סט יפה – כל שכן המתרגם ללשון הקדש, אין לשער גדל זכוי הרבים שבדבר. **על כן הנני בבקשה חשובה לשלח גם אלינו סט כזה, פרי מעשיכם, וכאשר פרסמתם, וכן, נא לשלח מודעת – ענק (כמו העלו) כמו שתליתם במקומות אחרים בבית שמש ובבית המדרש "שאריית יוסף" אשר ברחוב הקבלן כאן הר נוף, וגם מאד יועיל עלונים באנגלית עבור בני חוץ לארץ המעדיפים שפה זו! [אם אפשר].**

תודה מראש:

א. ב. ר.

– מכתב מא –

בסיעתא דשמיא - יום כ"ה איר תשס"ט לפרט קטן.

לכבוד "מפעל הזהר העולמי" הקדוש – תשואות חן חן לכם על המפעל הקדוש הזה.

מקרא מלא הוא "כי קרוב יום השם" – אשרי לכם שאתם מקרבים את "יום השם" בפעלתיכם חובקות זרועות עולם – ואשרי לי שאני חי בזמן כזה שנמצא בעולם מפעל אדיר כזה.

כי אנחנו עומדים קרוב מאד מאד ליום השם, קץ זמן הגאולה, ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו אמן, נשמת רשב"י הקדוש כמובא בזהר, ונשמת רעיא מהימנא קדישא משה רבינו.

וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִיךָ וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'. אָמַר רַבִּי אַבְא, זְמַנִּין אֵית קָמִי קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַשְׁתַּכְּחָא רַעְוֹן, וְלֹא אֲשַׁתְּכַחָא בְּרַכָּאן, וְלִמְתַּבַּע בְּעוּתִי, וְזַמְנִין, דְּרַעְוֹן לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ, וּבְרַכָּאן לֹא מַזְדַּמְנָן, וְדִינִין קִשְׁיִין מִתְעַרְוּן בְּעֵלְמָא. וְזַמְנִין דְּדִינָא תְּלִי. תָּא חֲזִי, זְמַנִּין אֵית בְּשַׁתָּא, דְּרַעְוָא אֲשַׁתְּכַח. וְזַמְנִין אֵית בְּשַׁתָּא, דְּדִינָא אֲשַׁתְּכַח. וְזַמְנִין אֵית בְּיַרְחֵי, דְּרַעְוָא (דף נ"ח ע"ב) אֲשַׁתְּכַח בְּהוּ. וְזַמְנִין אֵית בְּיַרְחֵי, דְּדִינִין אֲשַׁתְּכַחוּ, וְתַלְיִין עַל כִּלְאָ. זְמַנִּין אֵית בְּשַׁבּוּעֵי, דְּרַעְוֹן מִשְׁתַּפְּחֹן, וְזַמְנִין אֵית בְּשַׁבּוּעֵי, דְּדִינִין מִשְׁתַּפְּחֹן בְּעֵלְמָא. וְזַמְנִין אֵית בְּיוֹמֵי, דְּרַעְוָא אֲשַׁתְּכַח בְּעֵלְמָא וְעֵלְמָא אֲתַבְּסָמָא. וְזַמְנִין אֵית בְּיוֹמֵי דְּדִינִין תַּלְיִין וּמִשְׁתַּפְּחֹן, וְאַפִּילוּ בְּשַׁעְתֵּי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (קהלת ג) וְעַת לְכָל חִפְץ וְגו'. וְכְתִיב, (תהלים טו) וְאַנִּי תַפְלְתִי לָךְ וְגו'. וְכְתִיב, (ישעיה נה) דְּרַשׁוּ יי' בְּהַמְצָאוֹ. וְכְתִיב, (תהלים י) לְמָה יי' תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעַתּוֹת בַּצָּרָה. וְכְתִיב, (ירמיה לא) מִרְחֹק יי' נִרְאָה לִי. וְזַמְנִין דְּאִיהוּ קְרוֹב, דְּכְתִיב, (תהלים קמ) קְרוֹב יי' לְכָל קוֹרְאֵיו. בְּגִין כֶּף, וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָא אֹוקִימָנָא. מְלָה בְּעַתּוֹ, וְהָכִי הוּא וְדָאִי, וְהָכִא אֲתָא קֳדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַזְהָרָא לְאַהֲרֹן, דְּלֹא יִטְעֵי בְּהוּא חוּבָא, דְּטַעוּ בְּנוֹי, דְּהָא הָאִי עַת יְדִיעָא, בְּגִין כֶּף לֹא יִטְעֵי לְחַבְרָא עַת אַחְרָא, לְגַבִּי מִלְכָּא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. כְּלוּמַר, אִף עַל גַּב דִּיחֲמֵי עֵידָן, דְּאֲתַמְסַר בִּידָא אַחְרָא, לְאַתְנַהֲגָא עֲלֵמָא, וְיִתְמַסַּר בִּידוּי לְיַחֲד בִּיהַ לְקַרְבָּא לִיהַ לְקוּדְשָׁא, דְּהָא אֲנָא וְשְׁמִי

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֶל אֶהְרֹן אַחִיךָ וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'. אָמַר רַבִּי אַבְא, יֵשׁ זְמַנִּים לְפָנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁנַמְצָאִים רְצוּנוֹת וְנִמְצָאוֹת בְּרֻכּוֹת וּלְבַקֵּשׁ בְּקִשּׁוֹת, וְלִפְעָמִים שְׂאִין נִמְצָאִים רְצוּנוֹת, וְאִין מִזְדַּמְנוֹת בְּרֻכּוֹת, וְדִינִים הַקָּשִׁים מִתְעוֹרְרִים בְּעוֹלָם. וְלִפְעָמִים שְׁהֵדִין תְּלוּי. בֹּא רֵאה, יֵשׁ בְּשֵׁנָה זְמַנִּים שְׁנַמְצָא רְצוֹן, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּשֵׁנָה שְׁהֵדִין נִמְצָא וְתְלוּי. יֵשׁ זְמַנִּים בְּחֻדְשֵׁי שְׁהֵרְצוֹן נִמְצָא בְּהֵם, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּחֻדְשֵׁי שְׁנַמְצָאִים דִּינִים, וְתַלְיִים עַל הַכֹּל.

יֵשׁ זְמַנִּים בְּשַׁבּוּעוֹת שְׁרַצוּנוֹת נִמְצָאִים, וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּשַׁבּוּעוֹת שְׁדִינִים נִמְצָאִים בְּעוֹלָם. וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּיָמִים שְׁנַמְצָא רְצוֹן בְּעוֹלָם וְהַעוֹלָם מִתְבַּשֵּׂם. וְיֵשׁ זְמַנִּים בְּיָמִים שְׁהֵדִינִים תְּלוּיִם וְנִמְצָאִים, וְאַפְלוּ בְּשַׁעוֹת, וְעַל זֶה כְּתוּב (קהלת א) וְעַת לְכָל חִפְץ וְגו'. וְכְתוּב (תהלים טו) וְאַנִּי תַפְלְתִי לָךְ וְגו'. וְכְתוּב (ישעיה נח) דְּרַשׁוּ ה' בְּהַמְצָאוֹ. וְכְתוּב (תהלים י) לְמָה ה' תַעֲמֹד בְּרַחֹק תַעֲלִים לְעַתּוֹת בַּצָּרָה. וְכְתוּב (ירמיה לא) מִרְחֹק ה' נִרְאָה לִי. וְלִפְעָמִים שְׁהוּא קְרוֹב, שְׁכְתוּב (תהלים קמ) קְרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאֵיו. מִשּׁוּם כֶּף, וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ וְגו'.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָרִי בְּאַרְנוֹ הַדְּבַר בְּעַתּוֹ, וְכֶף הוּא וְדָא, וְכָאן הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בֹּא לְהַזְהִיר אֶת אֶהְרֹן שְׁלֹא יִטְעֵה בְּאוֹתוֹ חֲטָא שְׁטַעוּ בְּנוֹי, שְׁהָרִי הָעַת הוּא יְדוּעָה, כְּדִי שְׁלֹא יִטְעֵה לְחַבְרָא עַת אַחְרָת לְמַלְךְ. זֶהוּ שְׁכְתוּב וְאֵל יִבְא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ. כְּלוּמַר, אִף עַל גַּב שְׁרֵאָה זְמַן שְׁנַמְסַר לֵיד אַחַר לְהַנְהִיג אֶת הַעוֹלָם וְיִמְסַר בִּידוֹ לְיַחֲד בּוֹ לְקַרְבוֹ לְקֹדֶשׁ, שְׁהָרִי אֲנִי וְשְׁמִי אֶחָד הוּא.

חד הוא. ובגניני כף, (ס"א לקרבא ליה לקודשא בריהו הוא דהא האי עת ידוע, בגין כף) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ואי בעי למנדע במה ייעול. בזאת. בזאת יבא אהרן אל הקדש. דהאי זאת, היא עת דאחידת בשמי, בהאי י', דרשימא בשמי, ייעול אל הקדש. (אבל) ואל יבא בכל עת.

האנא אמר רבי יוסי כתיב (קהלת א) את הפל עשה יפה בעתו האי מלה אוקמה בוצינא (ס"א בשמא) קדישא והכי הוא דתנינא את הפל עשה יפה בעתו והכי הוא ודאי. את הפל ודאי. עשה יפה בעתו, דא בדא, ולא יתערבון אחרנין בינייהו. בעתו ממש, ולא באחרא. בגיני כף, אזהרותא לאהרן, ואל יבא בכל עת אל הקדש. אבל במה ייעול. בזאת, כמה דאוקימנא, דכתיב בזאת יבא אהרן אל הקדש. רבי אלעזר הוה יתיב קמי אבוה, אמר ליה, כתיב בכנישתא דקרח, (במדבר טו) ויאבדו מתוך הקהל, מאי ויאבדו. אלא כמה דכתיב, (ויקרא כג) והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. (ס"א כתיב בכני אהרן (ויקרא י) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו. וכתיב בכנישתא דקרח ואש יצאה מאת ה' ותאכל את החמשים ומאתים איש סלקא דעתך דשקילין דא כדא) אמר רבי שמעון, שאני אינון בני אהרן, דלא כתיב בהו אבדה, כאינון דכנישתא דקרח, דכתיב בהו, ויאבדו מתוך הקהל. וכתיב, (במדבר יז) הן גוענו אבדנו כלנו אבדנו. לאכללא אינון דאקריבו קטרת בוסמין, מאתן וחמשין, דאתאבידו ודאי, ואלין לא אתאבידו.

אמר ליה פתיב, ואל יבא בכל עת אל הקדש. וכתיב, בזאת יבא אהרן אל הקדש. פיון דאמר, ואל יבא בכל עת, אמאי לא כתיב, במה זמנא ייעול. אמר ליה (רבי) אלעזר, הא יבא בכל עת, למה לא כתיב באיזה זמן יכנס? אמר לו (רבי) אלעזר, הרי נאמר, ודבר אהד הוא,

ומשום כף, (לקרב אותו להקדוש בריהו הוא, שהרי העת הוה ידועה. משום כף) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ואם רוצה לדעת במה יכנס - בזאת. בזאת יבא אהרן אל הקדש. שהזאת הוה היא עת שאחונה בשמי, ביי' הוה שרשומה בשמי יכנס אל הקדש, (אבל) ואל יבא בכל עת.

שנינו, אמר רבי יוסי, פתוב (קהלת א) את הפל עשה יפה בעתו. דבר זה בארו המנורה (בשם) הקדושה, וכף הוא ששנינו, את הפל עשה יפה בעתו, וכף הוא ודאי. את הפל ודאי. עשה יפה בעתו, זה עם זה, שלא יתערבו אחרים ביניהם. בעתו ממש, ולא באחר. משום כף אזהרה לאהרן, ואל יבא בכל עת אל הקדש. אבל במה יכנס? בזאת, כמו שבארנו, שפתיב בזאת יבא אהרן אל הקדש.

רבי אלעזר היה יושב לפני אביו. אמר לו, פתוב בעדת קרח, ויאבדו מתוך הקהל. מה זה ויאבדו? אלא כמו שפתיב, (במדבר טו) והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. (פתוב בגני אהרן, שם י) ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימתו. וכתוב בעדת קרח, ואש יצאה מאת ה' ותאכל את החמשים ומאתים איש. היעלה בדעתך ששקולים אלה פאלה? אמר רבי שמעון, שונים בגי אהרן, שלא כתיב בהם אבדה פאותם של עדת קרח שפתיב בהם, ויאבדו מתוך הקהל, וכתוב (במדבר יז) הן גוענו אבדנו כלנו אבדנו. להכליל את אותם שהקריבו קטרת בשמים, מאתים וחמשים שאבדו ודאי, ואלה (קרב ואביהוא) לא אבדו. אמר לו, פתוב ואל יבא בכל עת אל הקדש. וכתוב בזאת יבא אהרן אל הקדש. פיון שאמר ואל יבא בכל עת, למה לא כתיב באיזה זמן יכנס? אמר לו (רבי) אלעזר, הרי נאמר, ודבר אהד הוא,

וּזְמַן אֶחָד הוּא שְׂיָדְעוּ הַכֹּהֲנִים.
אָבֵל עַל מַה שֶּׁחָטְאוּ בְּנֵי רֹצֵה
לְהַזְהִיר פֶּאֶן, וְהָרִי זֶה נִתְבָּאָר.
אָמַר לוֹ, וְאֵינִי כֹף סְבִירָתִי, וְכִדִּי
לְיֹשֵׁב אֶת הַדְּבָר רִצִּיתִי.

אָמַר לוֹ, אֲלֹעֶזֶר בְּנֵי, בֵּא רְאָה,
כָּל הַקְּרִבָּנוֹת וְכָל הָעוֹלוֹת נִחַת
הֵם לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אָבֵל לֹא
הִיָּתָה נִחַת כְּמוֹ הַקְּטָרֶת הַזֹּהוּ,
שֶׁהַקְּטָרֶת הִיא מַעֲלָה מֵהַכֵּל,
וּמִשׁוּם כֹּף הָיָה מְכַנְּיָסִים אוֹתָהּ
לְפָנָי וּלְפָנָיִם בְּלַחֲשׁ, וְהָרִי זֶה
נִתְבָּאָר. וּמִשׁוּם כֹּף לֹא יַעֲנִשׁוּ כָל
בְּנֵי הָאָדָם בִּשְׂאָר הַקְּרִבָּנוֹת
וְהָעוֹלוֹת כְּמוֹ בְּקִטְרֶת, שֶׁכָּל
הָעֲבוּדָה שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
כֵּאֵן נִקְשְׁרֶת וְנִקְטָרֶת יוֹתֵר מֵהַכֵּל,
וְלָכֵן נִקְרָאת קִטְרֶת. וְהָרִי נֶאֱמָר,
(משלי כו) שֶׁמֶן וּקְטָרֶת יִשְׁמַח לָב.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָרַשׁ, (שיר השירים א) לְרִיחַ
שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים וְגו'ו'. הַי קָרָא אֶסְתַּפְּלִנָּא
בֵּיה, וְהָכִי הוּא. לְרִיחַ, מָאִי רִיחַ. רִיחַ דְּקִטְרֶת
דְּאִיהוּ דְּקִיקָא וּמַעֲלָא וּפְנִימָאָה מְפֻלָּא, וְכֵד
סְלִיק הֵהוּא רִיחַ לְאִתְקַשְׂרָא, בְּהֵהוּא מְשַׁח
רְבוּת דְּנִחְלִי מְבוּעָא, אִתְעֵרוּ דָא בְּדָא וְאִתְקַטְרוּ
כַּחְדָּא. וְכִדִּין אֵינּוֹן מְשַׁחן טְבָאן לְאַנְהָרָא.
כְּמָה דְּאֵת אָמַר, לְרִיחַ שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים.

וְכִדִּין אִתְרַק מְשַׁחָא מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, בְּאֵינּוֹן
דְּרָגִין דְּאִקְרוּן שְׁמָא קְדִישָׁא, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֶךָ עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ.
מָאִי עֲלָמוֹת. כְּמָה דְּאִוְקִימְנָא עֲלָמוֹת, עוֹלָמוֹת
מְמַשׁ, דְּבָר אַחַר עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכָלֵא חַד.
וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סְבָא כְּתִיב, מָאִי
עוֹלָמוֹת. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (משלי לא)

וּבְסִפְרוֹ שֶׁל רַב הַמְנוּנָא סְבָא
כְּתוּב, מַה זֶה עֲלָמוֹת? כְּמוֹ
שְׁנַאמֵר (משלי לא) וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ
וַחֲקֵי לְנַעֲרֹתֶיהָ. נַעֲרֹתֶיהָ אֵלוֹ
בְּרִכּוֹת בְּכָל הַתַּחֲתוֹנִים, וּמִתְבָּרְכִים

אֶתְמַר, וּמַלְּאָה חַד הוּא, וְזְמַנָּא חַד הוּא הוּוּ
יְדַעֵי כְּהֵנִי. אָבֵל עַל מַה דְּחָאבוּ בְּנוֹי, בְּעָא
לְאַזְהָרָא הָכָא, וְהָא אֶתְמַר. אָמַר לִיָּה, וְאִנָּא
הָכִי סְבִירָנָא, וּבְגִין לְאִתִּישְׁבָא מְלָה בְּעֵינָא.

אָמַר לִיָּה, אֲלֹעֶזֶר בְּרִי תָא חֲזִי, כָּל קְרִבָּנִין וְכָל
עֲלוּן, נִיּוּחָא הוּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
אָבֵל לָא הָהּ נִיּוּחָא, כְּמָה דְּהָאִי קִטְרֶת, דְּקִטְרֶת
מַעֲלָא מְפֻלָּא. וּבְגִין כֹּף, הוּוּ מַעֲלִין לִיָּה לְגוּ
בְּגוּ, בְּלַחֲשׁוֹ. וְהָא אֶתְמַר. וּבְגִין כֹּף, לָא
אִתְעֵנְשׁוּ כָל בְּנֵי נְשָׂא בִּשְׂאָר קְרִבָּנִין וְעֲלוּן
כְּמוֹ בְּקִטְרֶת, דְּכָל פּוֹלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
הָכָא אִתְקַטְרַת וְאִתְקַשְׁרַת יִתִּיר מְפֻלָּא. וְעַל דָּא
אִקְרִי קִטְרֶת. וְהָא אֶתְמַר, (משלי כו) שֶׁמֶן וּקְטָרֶת
יִשְׁמַח לָב.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָרַשׁ, (שיר השירים א) לְרִיחַ
שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים וְגו'ו'. הַי קָרָא אֶסְתַּפְּלִנָּא
בֵּיה, וְהָכִי הוּא. לְרִיחַ, מָאִי רִיחַ. רִיחַ דְּקִטְרֶת
דְּאִיהוּ דְּקִיקָא וּמַעֲלָא וּפְנִימָאָה מְפֻלָּא, וְכֵד
סְלִיק הֵהוּא רִיחַ לְאִתְקַשְׂרָא, בְּהֵהוּא מְשַׁח
רְבוּת דְּנִחְלִי מְבוּעָא, אִתְעֵרוּ דָא בְּדָא וְאִתְקַטְרוּ
כַּחְדָּא. וְכִדִּין אֵינּוֹן מְשַׁחן טְבָאן לְאַנְהָרָא.
כְּמָה דְּאֵת אָמַר, לְרִיחַ שְׁמָנֶיךָ טוֹבִים.

וְכִדִּין אִתְרַק מְשַׁחָא מִדְּרָגָא לְדְרָגָא, בְּאֵינּוֹן
דְּרָגִין דְּאִקְרוּן שְׁמָא קְדִישָׁא, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, שְׁמֵן תּוֹרֵק שְׁמֶךָ עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ.
מָאִי עֲלָמוֹת. כְּמָה דְּאִוְקִימְנָא עֲלָמוֹת, עוֹלָמוֹת
מְמַשׁ, דְּבָר אַחַר עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר, (תהלים מו) עַל עֲלָמוֹת שִׁיר. וְכָלֵא חַד.
וּבְסִפְרָא דְּרַב הַמְנוּנָא סְבָא כְּתִיב, מָאִי
עוֹלָמוֹת. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (משלי לא)

וַתִּתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וַחֲקֵי לְנַעֲרוֹתֶיהָ.
נַעֲרוֹתֶיהָ הֵנִי עֲלָמוֹת, אֶהְבוּךָ, לְבָרְכָא שְׁמֶךָ,
הָעֲלָמוֹת. אֶהְבוּךָ, לְבָרַךְ אֶת שְׁמֶךָ וּלְזַמֵּר לְפָנֶיךָ, וּמִשְׁם יוֹצְאוֹת

וּלְזַמְרָא קַמְךָ, וּמִתְמַן אֲשַׁתְּפַחֵן בְּרַכָּאן בְּכֻלְהוּ תַּתְּאִי, וּמִתְבְּרַכִּין עַלְאִין וְתַתְּאִין.

דְּבַר אַחַר עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. שְׁפִיר הוּא מֵאן דְּאָמַר. עַל מוֹת אֶהְבוּךָ, דְּהָא בְּמִלְהָ דָּא מְאָרִיהוּן דְּדִינִין אֲתַבְּסָמֵן, וּבְגִין דְּהָא קִטְרַת, אֲתַקְטֹר בְּמִשְׁחָא דְלַעִילָא יִתִּיר, אֲתַחֲשַׁב קָמִיה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מְכַל קְרַבְנִין וְעֲלוּוֹן. אֲמַרְה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֲנָא כְּקִטְרַת, וְאַנְתְּ בְּמִשְׁחָא, מְשַׁכְנִי אַחֲרִיךָ נְרוּצָה וְגו'. נְרוּצָה: כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ. אֲנָא וְכַל אוֹכְלוֹסִין, דְּהָא כֻּלְהוּ בִי אַחֲדָן, וְעַל דָּא מְשַׁכְנִי, דְּהָא בִי תַלְיִין.

הִבְיֵאנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ. אִם יִיעוּל לִי מִלְכָּא בְּאֲדָרוֹי, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ, אֲנָא וְכֻלְהוּ אוֹכְלוֹסִין. תְּאֵנָא, כֻּלְהוּ אוֹכְלוֹסִין, בְּשַׁעֲתָא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל חֲדָאֲת וּמִתְבְּרַכָּא, כֻּלְהוּ חֲדָאֲן, וְדִינָא לָא שְׂרִיא כְדִין בְּעֲלָמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים צ) יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ.

כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זְכָאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוּן. וְתַנְיָנָא, מְלַךְ בְּשׂוֹר וְדָם, אִי בַר נֶשׂ רַכִּיב עַל סוּסָא דִּילִיה, בַּר קִטְלָא הוּא, קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַרְפִּיב אֱלִיהוּ עַל דִּילִיה, דְּכְתִיב, (מלכים ב ב) וַיַּעַל אֱלִיהוּ בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם וְגו'. הֵכָּא מָאִי כְּתִיב, וְלֹא יָמוּת פִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵיילִיה לְמִשְׁה בֵּיה, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמות כד) וַיִּבֹא מִשְׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, בְּתוֹךְ הָעֲנָן מִמֶּשׁ, פִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ד) וַיִּבְרָא יי' עַל פֶּל מְכוּז הַר צִיּוֹן וְעַל מְקַרְאֵיהָ עֲנָן יוֹמָם וְעֶשֶׂן. וְכְתִיב, (שמות ז) פִּי עֲנָן יי' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם.

עֲלִיּוֹנִים וְתַתְּחוּנִים. דְּבַר אַחַר עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ - יָפָה הוּא מִי שְׁאָמַר, עַל מוֹת אֶהְבוּךָ. שְׁהִירִי בְּדָבָר הַזֶּה בְּעֲלֵי הַדִּינִים מִתְבַּשְׂמִים, וּבִשְׂכִיל שְׁהִקְטַרְתָּ הוּזוּ נִקְשְׁרַת בְּשִׁמְן שְׁלַמְעֵלָה יוֹתֵר, נַחֲשֻׁכַת לַפְּנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל הַקְרַבְנוֹת וְהַעוֹלוֹת. אֲמַרְה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל: אֲנִי כְּקִטְרַת וְאַתָּה כְּשִׁמְן, מְשַׁכְנִי אַחֲרִיךָ נְרוּצָה וְגו'. נְרוּצָה, כְּמוֹ שְׁאָמַר עַל פֶּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ, אֲנִי וְכַל הָאוֹכְלוֹסִים, שְׁהִירִי כֻּלְהוּ אַחֲזוּיָם בִּי, וְלָכֵן מְשַׁכְנִי, שְׁהִירִי בִי הֵם תַּלְיִיִם.

הִבְיֵאנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרְיוֹ. אִם יִכְנִיס אוֹתִי לְחֲדָרְיוֹ, נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה בְּךָ, אֲנִי וְכַל הָאוֹכְלוֹסִים. שְׁנִינּוּ, כֹּל הָאוֹכְלוֹסִים בְּשַׁעֲה שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׁמַחָה וּמִתְבְּרַכָּת, כֻּלְהוּ שְׂמַחִים, וְאִזּוּ הַדִּין לֹא שְׂרוּי בְּעוֹלָם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים צ) יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ.

כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֲשֶׁרִיהֶם הַצְּדִיקִים שְׁהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּצָה בְּכַבּוּדָם. וְשְׁנִינּוּ, מְלַךְ בְּשׂוֹר וְדָם, אִם אָדָם רֹכֵב עַל סוּסוֹ, הוּא בֶּן מוֹת, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַרְכִּיב אֶת אֱלִיהוּ עַל שְׁלוֹ, שְׁכַתוּב (מלכים-ב ב) וַיַּעַל אֱלִיהוּ בְּסַעֲרָה הַשָּׁמַיִם וְגו'. כָּאֵן מַה כְּתוּב? וְלֹא יָמוּת פִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּנִיסוּ לְמִשְׁה בּוֹ, זֶהוּ שְׁכַתוּב (שמות כד) וַיִּבֹא מִשְׁה בְּתוֹךְ הָעֲנָן, בְּתוֹךְ הָעֲנָן מִמֶּשׁ, כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַפְּפֹרֶת. זֶהוּ שְׁכַתוּב, (ישעיה ד) וַיִּבְרָא ה' עַל פֶּל מְכוּז הַר צִיּוֹן וְעַל מְקַרְאֵיהָ עֲנָן יוֹמָם וְעֶשֶׂן. וְכְתוּב, (שמות ז) פִּי עֲנָן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם.

וְהָאֵנָּה, הַיּוֹם דְּכַתִּיב, (שמות לד) וַיֵּרֶד יי' בְּעָנָן. בְּעָנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֹת. תָּאנָּא, אַתְרֵיהּ דְּהוּוּ שְׂרָאן אֵינּוּן כְּרוּבִי, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, כְּרוּבִים עַל אֶת הוּוּ יַתְבִּין. וְתָאנָּא, תְּלַת זְמָנִין בְּיוֹמָא אַתְרַחִישׁ נִיסָא, בְּגַדְפִּייהוּ. בְּשַׁעְתָּא דְאַתְגְּלִי עַלִּייהוּ קַדְשָׁה דְמַלְכָּא, אֵינּוּן מַגְרַמִּייהוּ סְלָקִין גְּדַפִּייהוּ, וּפְרָסִין לֹון, וַחֲפִיִּין עַל פְּפוּרְתָּא. לְבַתְרָ קְמִיטִין גְּדַפִּייהוּ, וְנֶאֱחָזִין בְּגַדְפִּייהוּ (ס"א) וְנֶאֱחָזִין בְּנִפְיִיהוּ) כְּמָה דְאַתְ אָמַר (שמות כה) וְהָיוּ הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה, פּוֹרְשֵׁי וְלֹא פּוֹרְשֵׁי. סוֹכְכִים וְלֹא סוֹכְכִים. דָּא בָּאֵת (ס"א) בְּיוֹמָא) הוּוּ קְיָמִי וַחֲדָאן בְּשִׁכְנִיתָּא.

וְלִמְדוּנָּה, מַה שְּׁכַתּוּב (שם לד) וַיֵּרֶד ה' בְּעָנָן. בְּעָנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֹת. לְמַדְנּוּ, מְקוּם שֶׁהָיוּ שׁוֹרִים הַכְּרוּבִים הַלְלוּ, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ, שֶׁהַכְּרוּבִים עַל אוֹת הָיוּ יוֹשְׁבִים. וְלִמְדוּנָּה, שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם הַתְּרוּחָה נִסַּע בְּכַנְפֵיהֶם. בְּשַׁעְתָּה שֶׁהַתְּלוּתָה עָלֵיהֶם קִדְשַׁת הַמֶּלֶךְ, הֵם מַעֲצָמִם הָיוּ מַעֲלִים כְּנִפְיֵיהֶם וּפּוֹרְשֵׁי אוֹתָם וּמְכַסִּים עַל הַכַּפְּרֹת. אַחַר כֵּן סוֹגְרִים כְּנִפְיֵיהֶם וְנֶאֱחָזִים בְּכַנְפֵיהֶם (וְנֶאֱחָזִים בְּנִפְיֵיהֶם), כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם כה) וְהָיוּ הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה. פּוֹרְשֵׁי וְלֹא פּוֹרְשֵׁי. סוֹכְכִים וְלֹא סוֹכְכִים. זֶה בְּאוֹת (בזאת) הָיוּ עוֹמְדִים וְשֹׁמְחִים עִם הַשְּׁכִינָה.

אָמַר רַבִּי אַבְא, מַה רְצָה פֶּאָן, כִּי בְּעָנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֹת, וְכַתּוּב בְּזוֹת יָבֵא אַהֲרֹן, וְהָרִי הִכְהֵן אֵינּוּ רֹאֶה אֶת הַשְּׁכִינָה בְּשַׁעְתָּה שְׁנֹכְנֵס? אֵלָּא עָנָן הָיָה יוֹרֵד, וּכְשֶׁהָיָה יוֹרֵד, מַגִּיעַ עַל הַכַּפְּרֹת הָיוּ וּמִתְעוֹרְרִים כְּפִי הַכְּרוּבִים, וּמְקִישִׁים בְּהֶם וְאוֹמְרִים שִׁירָה.

אָמַר רַבִּי אַבְא, מַה בְּעָא הַכָּא, כִּי בְּעָנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֹת. וְכַתִּיב בְּזוֹת יָבֵא אַהֲרֹן, וְהָא כְּהֵנָּא לֹא חָמִי לְשִׁכְנִיתָּא בְּשַׁעְתָּא כַּד הוּוּ עָאֵל. אֵלָּא עָנָן הוּוּ נְחִית, וְכַד הוּוּ נְחִית מְטָא עַל הָאֵי כַפְּרֹת, וּמִתְעַרְיִן גְּדַפִּייהוּ דְכְרוּבִין, וְאַקְשֵׁי לְהוּוּ וְאַמְרֵי שִׁירָתָּא.

וַאֲזִיזוּ שִׁירָה אוֹמְרִים? (תהלים צ) כִּי גָדוֹל ה' וּמַהֲלֵל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים. זֶה לְשִׁמְעֵלִים אֶת כְּנִפְיֵיהֶם. וּבְשַׁעְתָּה שְׁפוֹרְשִׁים אוֹתָן, אוֹמְרִים, כִּי כָּל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲלִילִים וְה' שְׁמִים עָשָׂה. לְשִׁמְכִסִּים עַל הַכַּפְּרֹת, אוֹמְרִים, לִפְנֵי ה' כִּי בָא לְשַׁפֵּט הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תָּבַל בְּצַדִּיק, וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים. וְקוֹלוֹתֵיהֶם הָיָה שׁוֹמֵעַ הִכְהֵן בְּמַקְדָּשׁ, אֲזַי שֶׁם קִטְרַת בְּמַקְוָמָה, וּמִתְפַּנֵּן בְּמָה שְׁמִתְפַּנֵּן, כְּדִי שִׁיתְבַּרְךָ הַכֹּל (וּקוֹלוֹתֵיהֶם). וְכַנְפֵי הַכְּרוּבִים עוֹלִים וַיּוֹרְדִים, וְשִׁירִים שִׁירִים, מְכַסִּים לְכַפְּרֹת וּמַעֲלִים לָהֶם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב סוֹכְכִים. סוֹכְכִים דְּוָקָא. וּמִנֵּין לָנוּ שְׁקוֹלוֹתֵיהֶם נִשְׁמָעִים? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל א) וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל יְגוֹי.

וְכִּי שִׁירָתָּא אָמְרֵי (תהלים יג) כִּי גָדוֹל יי' וּמַהֲלֵל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים. הָאֵי כַּד סְלָקִי גְּדַפִּייהוּ. בְּשַׁעְתָּא דְפְרָסִין לְהוּוּ אָמְרֵי, (תהלים יג) כִּי כָּל אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֲלִילִים וַיֵּי' שְׁמִים עָשָׂה. כַּד חֲפִיִּין עַל כַּפְּוֹרְתָּא, אָמְרֵי, (תהלים צח) לִפְנֵי יי' כִּי בָא לְשַׁפֹּט אֶת הָאָרֶץ יִשְׁפֹּט תָּבַל בְּצַדִּיק וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים.

קִטְרַת בְּאַתְרֵיהּ, וְאַתְפּוּן בְּמָה דְאַתְפּוּן, בְּגִין דִּיתְבַּרְךָ פְּלֵא (וּמַלְחוּן). וְגַדְפֵי כְרוּבֵיִיא, סְלָקִין וְנַחְתִּין, וְזַמְרֵי שִׁירָתָּא, מְחַפִּיִּין לְכַפְּוֹרְתָּא וְסְלָקִי לְהוּוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב סוֹכְכִים. סוֹכְכִים דִּיִּיקָא וּמִנָּא לָן דְקַלְהוּן אֲשַׁתְּמַע, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (יחזקאל א) וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל יְגוֹי.

וְקַלְהוּן הוּוּ שְׁמַע פְּהֵנָּא בְּמַקְדָּשָׁא, כְּדִין שׁוּי קִטְרַת בְּאַתְרֵיהּ, וְאַתְפּוּן בְּמָה דְאַתְפּוּן, בְּגִין דִּיתְבַּרְךָ פְּלֵא (וּמַלְחוּן). וְגַדְפֵי כְרוּבֵיִיא, סְלָקִין וְנַחְתִּין, וְזַמְרֵי שִׁירָתָּא, מְחַפִּיִּין לְכַפְּוֹרְתָּא וְסְלָקִי לְהוּוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב סוֹכְכִים. סוֹכְכִים דִּיִּיקָא וּמִנָּא לָן דְקַלְהוּן אֲשַׁתְּמַע, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (יחזקאל א) וְאַשְׁמַע אֶת קוֹל יְגוֹי.

אמר רבי יוסי, ועמים במישרים. מהו במישרים? כמה שנתאמר מישרים אהבוך - להכליל שני כרובים, זכר ונקבה, מישרים ודאי. ועל זה, ועמים במישרים. וכתוב, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו (גו) מבין שני הכרובים וידבר אליו. רבי יצחק אמר, מכאן למדנו, שבכל מקום שלא נמצא זכר ונקבה, אינו כדאי לראות פני שכינה. זהו שכתוב (תהלים קמ) ישבו ישראלים את פניך, וישנינו, כתוב (דברים לב) צדיק וישר הוא, זכר ונקבה, אף כאן כרובים זכר ונקבה. ועליהם כתוב, (תהלים צ) אתה כוננת מישרים. ועמים במישרים. ומשום כך, (שמות כד) ופניהם איש אל אחיו, והרי בארנו.

שנינו שאמר רבי יוסי, פעם אחת היה צריך העולם למטר, באו לפני (הלכו אצל) רבי שמעון רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר התברים. מצאנהו שהיה הולך לראות את רבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בנו. פיון שראה אותם, פתח ואמר, (תהלים קלג) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מה זה שבת אחים גם יחד?

כמו שנתאמר ופניהם איש אל אחיו. בשעה שהיו אחד עם אחד, משגיחים פנים בפנים, כתוב מה טוב ומה נעים. וכשהזכר מחזיר פניו מן הנקבה - אוי לעולם, שאז כתוב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בלא משפט ודאי. וכתוב (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, שלא הולכים זה בלי זה. וכשמשפט מתרחק מצדק - אוי לעולם. (אז כתוב (משלי יג) ויש נספה בלא משפט).

ועכשיו ראיתי שאתם באתם על שהזכר לא שורה עם הנקבה.

אמר רבי יוסי, ועמים במישרים. מהו במישרים. כמה דאת אמר, מישרים אהבוך, לאכללא תרין כרובין, דכר ונוקבא, מישרים ודאי. ועל דא, ועמים במישרים. וכתוב, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרובים וידבר אליו. רבי יצחק אמר, מכאן אוליפנא דבכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, לאו כדאי למחמי אפי שכינתא. הך הוא דכתיב, (תהלים קמ) ישבו ישראלים את פניך, ותנינו, כתיב, (דברים לב) צדיק וישר הוא, דכר ונוקבא, אוף הכא כרובים דכר ונוקבא. ועלייהו כתיב, (תהלים צט) אתה כוננת מישרים. ועמים במישרים. ובגיגי כף, (שמות כד) ופניהם איש אל אחיו, והא אוקימנא. (דף נ"ט ע"ב).

תניא אמר רבי יוסי, זמנא חדא, הוה צריכא עלמא למטרא, אתו לקמיה (כ"א אולו לגביה) דרבי שמעון, רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר חברייה. אשפחוהו דהוה אזיל למחמי, לרבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בריה. פיון דחמא לון, פתח ואמר, (תהלים קלג) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מאי שבת אחים גם יחד.

כמה דאת אמר, ופניהם איש אל אחיו, בשעתא דהוה חד בחד משגיחין אנפין באנפין, כתיב, מה טוב ומה נעים. וכד מהדר דכורא אנפוי מן נוקבא, ווי לעלמא. כדן כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בלא משפט ודאי, וכתוב, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, דלא אזיל דא בלא דא, וכד משפט, מתרחק מצדק, ווי לעלמא. (כדן כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט).

והשתא חמינא, דאתון אתיתון, על דדכורא לא שריא בנוקבא, אמר, אי לדא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה הדין, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהגים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה ישארו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשכח מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.